

ταβολῶν, τὰς ὁποίας ὁ νέος Ἄρχων θέλει ἐπιφέρει. Ἡ παρουσία καὶ δικαία Αὐτοῦ ἐξουσία θέλουνσιν ἀναγνωρίζεσθαι ἐν τε ταῖς ποιναῖς καὶ ταῖς εὐλογίαις, αἵτινες θέλουνσιν ἀπορρέει διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Πιστεύεται γενικῶς ἀπὸ μακρῶν χρόνων ὅτι αἱ στενοχωρίαι καὶ θλίψεις ἐπέρχονται ὥς ποινὰ ἐπὶ τῶν ἀσεβῶν διὰ τὰ πονηρὰ αὐτῶν ἔργα. Τὴν πεποίθησιν ταύτην, φαινομένην ὥς φυσικὸν καὶ προσήκοντα νόμον, οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει ἔχουσιν ἐνστερνισθῆ, φρονούντες ὅτι οὕτως ὥφειλε νὰ γίνηται, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν γίνεται. Ἐν τούτοις, τὰ σκληρὰ γεγονότα τῆς πείρας συμφωνοῦσι πρὸς τὴν Γραφήν, ὅτι καθ' ὅλον τὸ παρελθὸν οἱ ὑποσιάντες θλίψεις καὶ διωγμούς ἦσαν συχνάκις οἱ εὐσεβεῖς (Β'. Τιμοθ. γ'. 12). Ἄλλ' ἐν τῇ «Ἡμέρᾳ τῆς Θλίψεως», τῆς ἐκ τεσσαράκοντα ἔτων περιόδου, ἣτις ἔσεται προεισαγωγή εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Μεσσοῦ, ἡ τάξις αὕτη θέλει ἀρχίσει ἀνατρεπομένη. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ αἱ δυνάμεις καὶ ἐξουσίαι τοῦ κακοῦ μέλλουσι ν' ἀνατραπῶσι, καὶ δικαιοσύνη, βαθμιαίως ἐγκαθισταμένη, θέλει κατεργάζεσθαι ἀνάλογον ἀνταπόδοσιν εἰς τοὺς ἐργαζομένους τὸ κακόν, καὶ εὐλογίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους τὸ ἀγαθόν — «Θλίψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακόν δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν — ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ, ὃς ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.» (Ρωμ. β'. 9, 10, 5, 6,). Ἐπειδὴ δὲ τόρᾳ ὑφίσταται τόσον καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸ κακόν, ἡ ἀνταπόδοσις θέλει εἶσθαι κατὰ πρῶτον λίαν βαρεῖα, μέλλουσα ντ προξενήσῃ «καιρὸν θλίψεως, ὁποῖα ποτὲ δὲν ἔγεινεν ἀφοῦ υπῆρξεν ἔθνος». Οὕτως, ἐν ἐκδικήσει, καὶ θλίψει, καὶ ὀργῇ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, θέλει ἀποκαλύψει ὁ Κύριος εἰς τὸν κόσμον τὸ γεγονὸς τῆς μεταβολῆς τῶν οἰκονομιῶν, καὶ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ἀρχόντων. Οὕτω δὲ, «Ὅταν αἱ κρίσεις τοῦ Κυρίου εἶναι ἐν τῇ γῇ, οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου θέλουνσι μάθει δικαιοσύνην» (Ἡσα. κατ'. 5—11). Θέλουνσι μάθει ὅτι ὑπὸ τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων οἱ ἐργάται τοῦ ἀγαθοῦ θὰ ἐξυψῶνται, οἱ δὲ ἐργάται τοῦ κακοῦ θὰ περιορίζωνται καὶ τιμωρῶνται. Διὰ

σαφεῖς προφητικὰς μαρτυρίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν βασιλείαν ταύτην, καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ταπεινῶν, τῶν εὐθέων, τῶν πτωχῶν, τῶν ἐνδεῶν καὶ καταδυναστευομένων, καὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀναιτροπῆς τῶν μονοπωλίων, καὶ παντὸς συστήματος ἀδικίας καὶ καταδυναστεύσεως, καὶ τῆς γενικῆς ἐξισώσεως τῶν ἀνθρωπίνων ὑποθέσεων, ἀνάγνωθι ἐπιμελῶς τοὺς Ψαλμοὺς οβ'. 1 — 19. λζ'. 1 — 14.

Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν θ' ἀποκαλύψῃ ἑαυτὸν οὕτως βαθμὴδόν: τινὲς θέλουσιν ἰδεῖν ἢ διακρίνει τὸν νέον Ἄρχοντα ταχύτερον τῶν λοιπῶν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους «ὄψεται [θὰ διακρίνη] αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς» (Ἀποκαλψ. α'. 7). Ἄλλ' «ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν»· ἐνῶ δὲ τὰ νέφη τῆς θλίψεως θὰ εἶναι βαρεὰ καὶ σκοτεινά, δταν τὰ ὄρη (βασιλεῖται τοῦ κόσμου τούτου) τρέμωσι καὶ πίπτωσι, καὶ ἡ γῆ (ἡ διοργανωμένη κοινωνία) σειεται, διασπᾶται, διαλύεται, τινὲς θέλουσιν ἀρχίσει νὰ κατανοῶσιν ὅτι ἡμεῖς ἤδη διακηρύττομεν ὡς ἤδη ἐπὶ θύραις ἱστάμενον—ὅτι ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ Ἰεχωβᾶ ἤλθεν· ὅτι ἡ προορηθεῖσα ἡμέρα θλίψεως καὶ θορυγῆς ἐπὶ τῶν ἐθνῶν ἀρχίζει· καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς, ὁ Κεχρισμένος τοῦ Ἰεχωβᾶ, λαμβάνει εἰς ἑαυτὸν τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἀρχίζει τὸ ἔργον του, διὰ νὰ βάλλῃ τὴν κρίσιν εἰς τὸν κανόνα, καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰς τὴν σιδήρην (Ἡσ. κη' 17). Καὶ «πρέπει νὰ βασιλεύσῃ ἑωσοῦ» καθαιρέσῃ καὶ ἀνατρέψῃ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ πάντα νόμον ἐπὶ γῆς, ἀντικείμενον πρὸς τοὺς οὐρανίους νόμους καὶ ἐξουσίας.

Ἐφ' ὅσον ἡ θλίψις αὐξάνει, οἱ ἄνθρωποι θὰ ζητήσωσι, πλὴν εἰς μάτην, προστασίαν εἰς τὰς τρώγλας καὶ τὰ «σπήλαια». τοὺς μεγάλους βράχους καὶ τὰ φρούρια τῆς κοινωνίας («Ἐλευθέραν Τεκτονικὴν» (Μασωνίαν), ἀδελφότητα τῶν λεγομένων Odd Fellows, καὶ εἰς τοὺς Ἐμπορικὰς Ἐνώσεις, Συνδέσμους, Συνδικάτα, καὶ λοιπὰς διαφόρους κοσμικὰς καὶ Ἐκκλησιαστικὰς ἐταιρείας), καὶ εἰς τὰ ὄρη (τὰς κυβερνήσεις) τῆς γῆς· λέγοντες, «Πέσετε ἔφ' ἡμᾶς [καλύψατε, προστατεύσατε] * καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου

* Ἡ ὑπαιτισσομένη ἐνταῦθα ἰδίᾳ εἶναι ἡ τῆς προστασίας, καὶ οὐχὶ ἡ κῆς καταστροφῆς. Ἡ κοινῶς ἐκ τοῦ ἑδαφίου τούτου ἀρνομένη δοξασία,

ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἀπὸ τῆς ὁργῆς τοῦ Ἀρνίου. ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὁργῆς αὐτῶν», — Ἀποκαλ. σί'. 15 — 17.

Ἡ εἰδωλολατρεία τοῦ χρήματος πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος σύμπας ἐτράπη μανιωδῶς, καὶ ἥτις θέλει ἐξασκήσει τόσον ἔξοχον μέρος ἐν τῇ μεγάλῃ θλίψει, προξενούσα οὐχὶ μόνον ἀδημονίαν περὶ συσσωρεύσεως τοῦ χρήματος, ἀλλ' ἐπίσης περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτοῦ, μέλλει νὰ καταστραφῇ ἐντελῶς, ὡς δεικνύται ἐν Ἑσα. β'. 18 — 21. Ἰεζεκλ. ζ'. 17 — 19.

Ἡ μεγάλη τῆς θλίψεως ἡμέρα θὰ ἀναγνωρισθῇ παρὰ πάντων, καὶ πάντες θέλουσιν ἐπιζητήσῃ προστασίαν ἀπὸ τῆς θυέλλης αὐτῆς, καίτοι ὀλίγοι τινὲς θέλουσιν ἀναγνωρίσει τὰς κρίσεις τοῦ Κυρίου, τὰς τότε ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας αὐτοῦ, τῆς ἐγκατασιτάσεως τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῶν νόμων αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, ἐπὶ τέλους, πάντες θέλουσιν ἀναγνωρίσει [ἴδει] τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· καὶ πάντες τότε οἱ ἀγαπῶντες τὴν δικαιοσύνην θὰ αἰσθανθῶσι χαρὰν νὰ ὑπακούσωσιν εἰς αὐτὸν, καὶ συμμορφωθῶσι τελείως, εἰς τὰς δικαίας αὐτοῦ ἀπαιτήσεις.

Ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ἔσται καιρὸς ἀνταποδόσεως ἐπὶ πάντων ὅσοι διὰ δόλου καὶ βίας, πολλάκις δ' ἐν δνόματι τοῦ νόμου, καὶ ὑπὸ τὸ κῦρος αὐτοῦ, ἤρπασαν ἀδίκως τὸ δίκαιον ἢ τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἄλλων. Ἡ δ' ἀνταπόδοσις αὕτη θέλει προέλθῃ ἀπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν πληθυσμῶν τῶν λαῶν. Ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ καὶ στενοχωρίᾳ των ἀποσιτέργοντες νὰ χωρισθῶσιν ἐνδὸς δολλαρίου, ἢ ἐνδὸς στρέμματος γῆς, ἢ δικαιωμάτων καὶ τιμῶν ἀπὸ πολλοῦ κτηθέντων καὶ καρπομένων, μηδέποτε δὲ διαφιλονεικηθέντων εἰς αὐτούς, βλέποντες ὁμως ἐν τούτοις τὴν προσεγγίζουσαν ἀνταπόδοσιν, πολλοὶ θέλουσιν ἐπιζητήσῃ τὴν προστασίαν τῶν μέχρι τοῦδε ἰσχυρῶν ὀργανισμῶν — πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἐκκλησι-

καθ' ἣν τοῦτο διδάσκει ὅτι ἀσεβεῖς ἄνθρωποι θέλουσιν ἀναπτύξει πίστιν ἐπαρκῇ ἵνα προσευχηθῶσι διὰ τὴν πτώσιν τῶν πραγματικῶν, τῶν κατὰ γράμμα ὀρέων, εἶναι παράλογος. Ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ ἐκπλήρωσις ἄρχεται ἤδη. Οἱ μεγάλοι, οἱ πλούσιοι, καὶ οὐχ' ἥττον οἱ πτωχοί, ἀτενίζουσιν εἰς τὰ ὄρη, τοὺς βράχους καὶ τὰ σπήλαια, διὰ σκέπην ἀπὸ τῆς σκοτιζούσης τρικυμίας τῆς θλίψεως, τὴν ὁποίαν πάντες βλέπονσι συμπυκνουμένην.

αστικῶν — ὅπως προαγάγῃσι καὶ προστατεύσῃσι τὰ συμφέροντά των, καλῶς γνωρίζοντες ὅτι μένοντες μόνοι θὰ πέσωσιν. Ἄλλ' οὗτοι δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ σώσωσιν αὐτοὺς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου. Ἡ προσεγγίζουσα διαμάχη καὶ ἀνταπόδοσις θέλει κάμει νὰ θρηνηθῇσαι πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς· διότι θέλει εἶσθαι καιρὸς θλίψεως, ὅποια ποτὲ δὲν ἔγεινεν ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἔθνος — οὐδὲ θέλει γεῖναι. Ὁ δὲ θρῆνος αὐτῶν θέλει εἶσθαι «**ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἐξ αἰτίας τῶν κρίσεων αὐτοῦ, αἵτινες θὰ ἐπιφέρῃσι κατὰ φυσικὸν τινα τρόπον τὴν μεγάλην θλίψιν**», διότι ὁ Κύριος ἐγείρεται νὰ κλονίσῃ τὴν γῆν τρομερῶς, καὶ ἐξολοθρεύσῃ πᾶσαν αὐτῆς τὴν διαφορὰν (Ἑσα. β' . 21). Αἱ κρίσεις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ θλίψις ἔσονται τοιαύτης ἐκτάσεως ὥστε οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ διαφύγῃ. Ἐπὶ τέλους δὲ πᾶς ὀφθαλμὸς θέλει διακρίνει τὴν μεταβολήν, καὶ ἀναγνώρισει ὅτι ὁ Κύριος βασιλεύει. Ἡ θλίψις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐλαττωθῇ μεγάλως ἐὰν ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐνεργήσῃσι προθύμως καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἰσότητος, ἀποκηρύττοντες καὶ παραιτούμενοι ἀπὸ ὧν τῶν ἀδίκων προνομίων τοῦ παρελθόντος, καὶ ἂν αὐταὶ ἀκόμη τυγχάνουσι νομιμοποιημένοι· ἀλλ' ἡ ἰδιοτέλεια δὲν θέλει ἐπιτρέψει τὸ τοιοῦτον, μέχρις οὔ ἡ θλίψις συντρίψῃ καὶ ἀνατρέψῃ τοὺς ὑπερηφάνους, ταπεινώσῃ τοὺς ἰσχυροὺς, καὶ ἀννῶσῃ τοὺς πρῶτους.

Ἄλλ' ἡ μεγάλη πληθὺς τῆς ἀνθρωπότητος δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀληθῆ κατὰστασιν τῶν πραγμάτων, ἕως οὔ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς θλίψεως φθάσῃ περὶ τὸ τέλος αὐτῆς, ἕως οὔ αἱ Βασιλεῖαι τῶν Ἑθνῶν καταλεπτινῶσιν εἰς κόνιν, καὶ ἐκλείψωσιν ἀπολύτως, ὥστε νὰ μὴ εὔρεθῇ τόπος δι' αὐτάς, κατὰ τὸ 1914 (ὡς κατεδείχθη εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον), οὐδὲ ἕως οὔ ἡ μεγάλη Βαβυλὼν ἀνατραπῇ τελείως, καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπιρροὴ αὐτῆς συντριβῇ. Τότε δὲ θὰ ἴδωσιν ὅτι ἡ μεγάλη θλίψις, τὴν ὁποίαν θὰ διέρχωνται, εἶναι ἐκείνη ἣτις συμβολικῶς ὀρίζεται ὡς «**ὁ πόλεμος τῆς ἡμέρας τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος**» (Ἀποκλ. ια' . 14)· ὅτι καθ' ὅσον προσέφερον τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς

πλάνης, ἐπολέμουν κατὰ τοῦ νόμου καὶ τῶν δυνάμεων τῆς νέας κοσμοκρατορίας καὶ τοῦ νέου Ἀρχοντος τῆς γῆς· καὶ ὅτι καθ' ὅσον αἱ γλῶσσαι αὐτῶν, αἱ γραφίδες, αἱ χεῖρες, ἡ ἐπιρροή, καὶ τὰ ὅποια διέθετον μέσα, ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, ἐπὶ ὃ τι δῆποτε ζητήματος, ἐπὶ τοσοῦτον ἐμάχοντο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κυρίου.

Τινὲς θέλουνσιν ἐκμάθει τὴν σημασίαν τῆς θλίψεως ταχύτερον ἢ ἄλλοι, ὥς ὄντες μᾶλλον εὐδίδακτοι τῶν ἄλλων. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς θλίψεως θέλουνσιν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ οἱ μαρτυροῦντες περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν αἰτίων ταύτης, οἱ διακηρύττοντες ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἣτις ἀντίκειται εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους, εἶναι ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς θλίψεως, τοῦ κλονισμοῦ καὶ τῆς ἀνατροπῆς τῆς κοινωνίας, καὶ καταδεικνύοντες ὅτι πάντες οἱ ἀντιδρῶντες κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης εἰσὶν οἱ ἐχθροὶ τῆς νέας βασιλείας, καὶ ὅτι ἐὰν μὴ ταχέως παραδόσωσιν ἑαυτοὺς προθύμως εἰς τὸν Κύριον, ταχέως θὰ ὑποσιῶσιν ἐπονείδιστον ἦτιαν. Οἱ ἄνθρωποι ἐν τούτοις δὲν θὰ παράσχωσιν προσοχὴν εἰς φρονίμους συμβουλίας, ὥς ἀνέκαθεν συμβαίνει, ἕως οὔ, ταπεινωθέντες ἐντελῶς ὑπὸ τὴν σιδηρὰν ἐξουσίαν τῆς νέας βασιλείας, θὰ κατανοήσωσι, περὶ τὸ τέλος μόνον, τὴν ἀφροσύνην τῆς ἑαυτῶν πολιτείας.

Ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀληθὴς διδάσκαλος καὶ φωτοφόρος (Ματθ. ε' . 14), δὲν μέλλει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἐν ἀγνοίᾳ ὅπως μάθη περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου αὐτῆς ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ὁργῆς καὶ δυνάμεως αὐτοῦ, ὥς μέλλει νὰ γνωρίσῃ τοῦτο ὁ κόσμος. Εἰδική τις προμήθεια ἔχει γείνει διὰ τὴν διαφώτισιν ταύτης. Διὰ τοῦ ἀλανθάστου Προφητικοῦ λόγου, ὅστις φέγγει ὥς λύχνος ἐν τόπῳ σκοτεινῷ, ἡ Ἐκκλησία πληροφορεῖται σαφῶς καὶ ὠρισμένως τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ προσδοκᾷ (Β . Πέτρ. α' . 19). Οὐχὶ μόνον δὲ θέλει προστατευθῇ αὕτη κατὰ τῆς ἀποθαρρύνσεως, μέσω τοῦ προφητικοῦ λόγου, καὶ ἱκανωθῇ νὰ κατανικήσῃ τὰ δελεάσματα τοῦ κόσμου, τὰς παγίδας καὶ τοὺς λίθους τῶν προσκομμάτων, πάντα τῶν ὁποίων τόσον θέλουνσι ἀφθο-

νεῖ καὶ ἐπικρατεῖ ἐν «τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ πονηρᾷ», καὶ θέλει σταθῇ οὕτως ἐπιδεδοκιμασμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ θέλει οὕτως ἀποβῇ ἡ βασιτάζουσα τὸ φῶς, καὶ ὁ διδάσκαλος τοῦ κόσμου. Ἡ Ἐκκλησία καθίσταται οὕτως ἱκανὴ νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν κόσμον τὰ αἷτια τῆς θλίψεως, νὰ ἀναγγείλῃ τὴν παρουσίαν τοῦ νέου ἄρχοντος, νὰ διακηρύξῃ τὸ πολίτευμα, τὸ σχέδιον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς νέας οἰκονομίας, καὶ νουθετήσῃ τὸν κόσμον περὶ τοῦ τίς ἡ σοφωτέρα ὁδὸς ἦν ὀφείλει νὰ ἐπιδιώξῃ ἐξ ἀπόψεως τῶν ζητημάτων αὐτῶν. Καίτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ δόσωσι προσοχὴν εἰς τὰς νουθεσίας ταύτας, ἕως οὗ τὸ μάθημά τῆς ὑποταγῆς ἐπιβληθῇ ἐπ' αὐτῶν διὰ τῆς θλίψεως, ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας μεγάλως θέλει βοηθήσῃ αὐτοὺς πρὸς ἐκμάθησιν τοῦ μαθήματος. Εἰς τὴν ἀποστολὴν δὲ ταύτην τῶν «ποδῶν», ἡ τελευταίων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα θέλουσι κηρύττει ἐπὶ τῶν ὁρέων (βασιλειῶν) ὅτι ἤρχισεν ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρεται τὸ χωρίον Ἡσα. νβ . 7.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΩΣ ΔΙΑΜΑΧΟΜΕΝΑ ΓΡΑΦΙΚΑ ΧΩΡΙΑ.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ τρόπου τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὑπάρχουσι μέρη τινὰ ἐν τῇ Γραφῇ, τὰ ὁποῖα, μέχρις οὗ κριτικῶς καὶ ἐπισταμένως ἐξετασθῶσι, φαίνονται ὡς ἀναιροῦντα ἄλληλα. Τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν ἐξυπηρετήσῃ ἀναμφιβόλως ἐπὶ αἰῶνας τὴν θείαν βουλήν πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς ἀληθείας, μέχρις οὗ ὁ πρὸς κατανόησιν αὐτῆς ὠρισμένος καιρὸς ἐπιστῇ· καὶ τότε πάλιν ὅπως αὕτη παραμείνῃ ἀποκεκρυμμένη ἀπὸ πάντων, ἐξαιρέσει τῆς εἰδικῆς τάξεως τῶν ἀφιερωμένων, διὰ τοὺς ὁποίους αὕτη ἐσκοπεῖτο.

Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν, «Ἰδοὺ, ἔρχομαι ὡς κλέπτῃς» καὶ—«ὥσπερ γορ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου [εἰς τὰς ἡμέρας τῆς παρουσίας αὐτοῦ]. Ἦσαν τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ γαμίζοντες», «καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἥλθεν ὁ κατακλυσμός». «Ἐπερωτηθεῖς δὲ [ὁ Κύριος] ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότι ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ

Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καὶ εἶπεν. Οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία του Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως» [τ. ἔ., οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται]—
 Ἀποκλ. ιστ'. 15 Λουκ. ιζ'. 26, 27, 20. Ματθ. κδ'. 38, 39.

Τὰ Γραφικὰ ταῦτα χωρία ἐκθέτουσι σαφῶς καὶ παριστῶσι τὸν τρόπον τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ταῦτα δεικνύουσιν διὰ τί θέλει εἶσθαι παρὼν καὶ ἄδρατος, ἐνεργῶν ἔργον περὶ τοῦ ὁποίου ὁ κόσμος ἐπὶ τινα καιρὸν θέλει διατελεῖ ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ. Ἡ ἔλευσις αὐτοῦ ἐπομένως δεόν νὰ γείνη ἡσύχως, ἀπαρατηρήτως καὶ ἐντελῶς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κόσμου, ἀκριβῶς «ὥς» ἤθελεν ἔλθει «κλέπτῃς» ἄνευ θορύβου, ἢ ἄλλων ἐπιδείξεων, ὅπως ἐφελκύσῃ τὴν προσοχήν. Ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε ὁ κόσμος προέβαινε μὲ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ὥς συνήθως, κατ' ἐλάχιστον μὴ θορυβούμενος, καὶ οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην πίστιν ἀποδίδων εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Νῶε περὶ τοῦ ἐπερχομένου κατακλυσμοῦ, οὕτως, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ἡμέρας τοῦ Κυρίου, ὁ κόσμος, μηδεμίαν ἔχων πίστιν εἰς τὴν ἀγγελίαν τῆς παρουσίας αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, θέλει προβαίνει ὥς συνήθως, μηδεμίαν παρέχων προσοχήν εἰς οἰονδήποτε τοιοῦτον κήρυγμα, ἕως οὔ, ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς θλίψεως κατακλυσμῷ, ὁ παλαιὸς κόσμος, ἡ παλαιὰ κατάστασις τῶν πραγμάτων καθαιρεθῇ. παρέλθει, παρασκευάζουσα οὕτω τὴν ὁδὸν διὰ τὴν πλήρη ἐγκατάστασιν τῆς νέας τάξεως, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ—«Ὡσπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου».

Ἀφ' ἐτέρου ὁμοῦ, εὐρίσκομεν Γραφικὰ χωρία τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ὄντα εἰς ἄμεσον πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀντίφασιν· ὥς ἐπὶ παραδείγματι: «Αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ». — «Ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ μετ' ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ, ἐν πυρὶ φλογός, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεόν, καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ— Καὶ ὄψονται (ὁ κόσμος) τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς» — «Ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται

αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμός—Α'. Θεσσαλ. δ'. 16. Β'. Θεσσαλ. α'. 7—8. Ματθ. κδ'. 30. Ἀποκλ. α'. 7.

Ὡς ἐκζητηταὶ τῆς ἀληθείας, δὲν φρονοῦμεν διτι ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν χωρίων αὐτῶν διτι τὰ πλείστα ἐξ αὐτῶν φαίνονται εὐνοοῦντα οἰανδήποτε δοξασίαν ἡμεῖς κλίνωμεν νὰ προτιμήσωμεν, καὶ ἀκολουθῶς νὰ μὴ θέλωμεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ λοιπά. Μέχρις οὗ μορφώσωμεν γνώμην περὶ τοῦ ζητήματος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκάστη Γραφικὴ δήλωσις ἢ ἀπόφανσις ἤθελεν εὑρεῖ τὴν λογικὴν αὐτῆς θέσιν καὶ ἐκπροσώπουν, δὲν ὀφείλομεν νὰ αἰσθανώμεθα βέβαιοι διτι διακατέχομεν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Μία τοιαύτη ἀπόφανσις τοῦ Θεοῦ εἶναι τόσον ἀληθὴς, καὶ ἐξίσου σιτερεὸν θεμέλιον διὰ τὴν πίστιν, ὅσον ἐκατὸν ἄλλαι. Ἦθελεν δ' εἰσθαι μᾶλλον σοφὸν νὰ ἐρευνῶμεν διὰ τὴν ἁρμονικὴν τούτων κατανόησιν, ἢ νὰ καταλήγωμεν εἰς συμπεράσματα καὶ ἀποδεχώμεθα θεωρίας βασιζομένας ἐπὶ ἐρμηνειῶν ἀπὸ μιᾶς μόνον ὄψεως ἐπιλαμβανομένων τοῦ ζητήματος, καὶ ἀπατῶμεν οὕτω καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἄλλους.

Οἱ Χριστιανοὶ ἐν γένει οὐδεμίαν καταβάλλουσι προσπάθειαν δι' ἁρμονικὴν ἐκθεσιν τῶν Γραφικῶν τούτων ρητῶν, καὶ ὥς ἐκ τούτου αἰδέαι αὐτῶν εἰσιν μεροληπτικαὶ καὶ ἐσφαλμένοι. Τὸ σύνολον τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων ρητῶν εἶναι ἐξίσου θετικὸν ὥς τὸ πρῶτον, καθ' ὃ δὲ φαίνεται, ταῦτα διδάσκουσιν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τοῦ ἡσυχου, ἀπαρατηρήτου, καὶ δίκην κλέπτου τρόπου τῆς ἐλεύσεως καὶ παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ἐπιπροσθέτως πρὸς τ' ἀνωτέρω, ἔχομεν δύο ἐτέρας παραστάσεις τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου, τ. ξ. «Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οὕτως ἐλεύσεται ΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν», καὶ «Ὡςπερ ἡ ἀστραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». (Πράξ. α'. 11. Ματθ. κδ. 27.) Ὅπως ἀφίχθῶμεν εἰς ὁρθὸν συμπέρασμα, δεόν καὶ τὰ χωρία ταῦτα ἐπίσης νὰ ληφθῶσι δεόντως ὑπ' ὄψιν.

Ἐνῷ λοιπὸν προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος, ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν διτι, καίτοι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξέ-

θεσεν, ὡς θετικὸν γεγογός, ὅτι ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἤθελεν ἐγκαθιδρυθῇ ἄνευ ἐξωτερικῶν τινων ἐπιδείξεων, καὶ ὅτι ἡ ἔλευσις, ἡ παρουσία αὐτοῦ, ἤθελεν εἶσθαι ὡς κλέπτου, ἀπαιτοῦσα σύντονον, ἑταστικὴν προσοχὴν πρὸς κατανόησιν καὶ διάκρισιν αὐτῆς, πάντα τὰ ὡς ἀνωτέρω ρητά, τὰ ἐν γένει φερόμενα ὡς ἀποδείξεις περὶ ἐξωτερικῆς τινος, ὁρατῆς ἐπιφανείας, ἐκφέρονται ἐν ἐξόχως μεταφορικῇ γλώσσῃ, ἐξαιρέσει μόνον τοῦ ἀναφέροντος ὅτι θέλει ἔλθει οὕτω, καθ' ὃν τρόπον ἐπορεύθη εἰς τὸν οὐρανόν. Τὰ συμβολικὰ χωρία δέον πάντοτε ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ αὐτῶν νὰ συμφωνῶσι πρὸς τὰ μᾶλλον σαφῆ, τὰ μᾶλλον κατὰ γράμμα τοιαῦτα, ἅμα ὡς ὁ συμβολικὸς αὐτῶν χαρακτήρ ἀναγνωρισθῇ. Ὅσάκις κατὰ γράμματις ἐρμηνεία ρητοῦ τινος παραβιάζει τὸν ὁρθὸν λόγον, καὶ τίθησιν ὡσαύτως τὸ ἐρμηνευόμενον χωρίον εἰς ἄμεσον ἀνταγωνισμόν πρὸς ἐτέρας σαφεῖς Γραφικὰς δηλώσεις, τὸ τοιοῦτον χωρίον δέον πάντοτε νὰ θεωρῇται ὡς μεταφορικόν, καὶ ἀνάγκη νὰ προσέχωμεν νὰ ἐρμηνεύωμεν τὸν συμβολισμόν αὐτοῦ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ καταφανῶς σαφῆ καὶ κατὰ γράμμα ρητά, καὶ πρὸς τὸν ἐν γένει χαρακτήρα καὶ σκοπὸν τοῦ ἀποκεκαλυμμένου σχεδίου. Διακρίνοντας καὶ ἐρμηνεύοντας τὰ τοιαῦτα συμβολικὰ χωρία κατὰ τὸν ρηθέντα κανόνα, ἡ ὡραία ἁρμονία πάντων τῶν τοιούτων χωρίων θέλει γίνεσθαι κατάδηλος. Ὡς ἐξετάσωμεν λοιπὸν ταῦτα καὶ ἴδωμεν πόσον τελείως συμφωνοῦσι τὰ ρητά ταῦτα πρὸς τὰ μὴ συμβολικὰ τοιαῦτα

(α) «Αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ». (Α'. Θεσσαλ. δ. 16) Ἡ φωνὴ καὶ ἡ σάλπιγξ, αἱ ἐν ταῦθα ἀναφερόμεναι, ἀνταποκρίνονται κατὰ πάντα πρὸς τὰ αὐτὰ σύμβολα ὧν γίνεται χρῆσις ἐν Ἀποκάλ. ια'. 15 — 19. «Καὶ ὁ ἑβδομοσεᾶγγλος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωνα μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγοντες, Ἐγένετο ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. . . . καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν κριθῆναι,» κλπ., Τὰ αὐτὰ δὲ γεγονότα ἀναφέρονται ἐν τῇ προ-

φητεία τοῦ Δανιήλ:—«Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ θέλει ἐγερθῇ [ἀναλάβει τὴν διοίκησιν ἢ διεύθυνσιν] Μιχαήλ [ὁ Χριστός] ὁ ἄρχων ὁ μέγας, . . . καὶ θέλει εἶσθαι καιρὸς θλίψεως ὁποία δὲν ἔγεινεν ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἔθνος, Καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν κοιμωμένων ἐν τῷ χώματι τῆς γῆς θέλουσιν ἐξεγερθῇ». Ὁ δὲ Παῦλος προστίθῃσιν εἰς ὃ τι ἀνέφερε περὶ φωνῆς καὶ σάλπιγγος, καὶ τὴν διακήρυξιν ὅτι, «Καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον». Ἐν δὲ τῷ Β'. Τιμοθ. δ'. 1, ἀναφέρει ἐπὶ πλέον ὅτι, ὁ Χριστὸς θέλει κρίνει ζῶντας καὶ νεκροὺς ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ καὶ βασιλείας· ἡ δὲ ἀρχὴ τῆς ὑπ' αὐτοῦ κρίσεως τῶν ζώντων ἐθνῶν περιγράφεται ἀπανταχοῦ ὡς καιρὸς μεγίστης θλίψεως, ἣν δὲν ἐγνώρισέ ποτε ὁ κόσμος.—Δανλ. ιβ'. 1.

Οὕτως ὁ Παῦλος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Δανιήλ, ἀναφέρονται πασιφανῶς εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τὴν ἀνίδρυσιν τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν μέσῳ μεγάλου καιροῦ θλίψεως, ὡς ἐπίσης εἰς τὰ προηγούμενα ταύτης καὶ εἰσηγούμενα αὐτὴν γεγονότα. Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ὁποδεικνύεται παρ' ἐκάστου συγγραφέως ὡς ἀκολουθοῦν τὴν ἔγερσιν τοῦ Μιχαήλ, τὰς φωνὰς καὶ τὴν σάλπιγγα: τοῦτέστιν, ὅτι ἔσεται θλίψις καὶ ὀργὴ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Ἀκολουθῶντες, σημειώσατε τὴν ἐτέραν μεταφορὰν ἧς γίνεται χρῆσις:—

«ΕΝ ΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙ». — **Κέλευσμα** σημαίνει **κραυγὴν ἐνθαρρύνσεως**. Τὸ κέλευσμα συνεπάγεται δημοσίαν τινὰ ἀγγελίαν ἀπενθυνομένην εἰς τὰ ὦτα, οὐχὶ ὀλίγων τινῶν, ἀλλὰ ἀναμίκτου τινὸς πλήθους· σκοπὸς δὲ τοῦ κελεύσματος ἐν γένει εἶναι εἴτε νὰ θορυβήσῃ καὶ τρομάξῃ ἢ νὰ βοηθήσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ. Ἡ ἐνδέχεται νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἐν ἀποτέλεσμα ἐπὶ μιᾶς τάξεως ἀνθρώπων, καὶ τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα ἐπὶ ἄλλης, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τοὺς ὅρους ἐν οἷς οἱ τάξεις αὗται διατελοῦσιν.

Ἡ ἄποψις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πραγμάτων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τριάκοντα δύο τελευταίων ἐτῶν, λίαν ἐκπληκτικῶς ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ σύμβολον τοῦτο, ἐν τῇ ἐκρήξει τῆς παγκοσμίου ἀναθαρρήσεως πάντων τῶν ἀνθρώπων ὅπως

ἀφνυπισθῶσιν εἰς συναίσθησιν τῶν ἑαυτῶν δικαίων καὶ προνομίων ὡς ἀνθρώπων, καὶ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίας σχέσεις των, τὰς ἀρχὰς ἐφ' ὧν αὐταὶ βασιζονται, καὶ τὰ συμφέροντα καὶ τὸν σκοπὸν ὃν αἱ σχέσεις αὐταὶ ὀφείλουσι νὰ φέρωσιν εἰς πέρας. Ποῖον εἶναι τὸ ἐφ' ὅλου τοῦ προσώπου τῆς γῆς πεπολιτισμένον ἔθνος, τὸ ὁποῖον δὲν ἤκουσε τὸ κέλευσμα, καὶ δὲν ἐπηρεάσθη ἐξ αὐτοῦ! Κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ κοινωνικῶν ἐλευθεριῶν, ὅσον οὐδέποτε πρότερον εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας. Οἱ ἄνθρωποι δὲ ἐνθαρρύνουσιν ἀλλήλους, καὶ ἐνθαρρύνονται, ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ὅπως διερευνήσωσι τὰ ζητήματα ταῦτα μέχρις αὐτῶν τῶν βάσεών των. Τὸ κέλευσμα τῆς ἐνθαρρήσεως ταύτης, ἀρχίσαν διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς γνώσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἔχει ἤδη περικυκλώσει τὴν γῆν, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι συνδέονται πρὸς ἀλλήλους ἐμψυχούμενοι καὶ βοηθούμενοι παρ' ἀνδρῶν διανοητικῆς ἱκανότητος καὶ εὐφυίας, ὅπως ἀγωνίζονται καὶ ὑπεραμύνονται διὰ τε τὰς πραγματικὰς καὶ τὰς φαντασιώδεις ἐλευθερίας καὶ δίκαιά των· καθ' ὅσον δὲ αὐτὰ τὰ σωματεῖά των αὐξάνουσι καὶ πολλαπλασιάζονται, τὸ κέλευσμα καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον ἡχηρότερον καὶ διαρκέστερον, καὶ θέλει τέλος καταλήξει, ὡς προελέχθη, εἰς τὸν καιρὸν τῆς μεγάλης θλίψεως καὶ τῆς ἀναστατώσεως τῶν ὀργισθησομένων ἐθνῶν. Τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα περιγράφεται γραφικῶς ὑπὸ τοῦ Προφήτου, ὡς ἐξῆς:— «Φωνὴ πλήθους ἐπὶ τὰ ὄρη (βασιλείας) ὡς μεγάλου λαοῦ. Θορυβώδης φωνὴ τῶν βασιλείων τῶν ἐθνῶν συνηγμένων. Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐπισκέπτεται τὴν μάχην» — Ἡσα. ιγ' .4.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ — εἶναι ἕτερον ἐξίσου θαυμάσιον σύμβολον ἀναλόγου σπουδαιότητος. Τὸ ὄνομα «ἀρχάγγελος» σημαίνει πρῶτος ἄγγελος ἢ ἀγγελιαφόρος· αὐτὸς ὁ κεχρισμένος ἡμῶν Κύριος εἶναι ὁ Πρῶτος Ἄγγελος — «ὁ Ἄγγελος τῆς Διαθήκης» (Μαλαχ. γ' .1). Ὁ Δανιὴλ ἀναφέρει τὸ αὐτὸ πρόσωπον Μιχαήλ, τὸ ὁποῖον ὄνομα σημαίνει ὅστις ὡς Θεὸς — καὶ εἶναι λίαν ἀρμόζουσα ἐπω-

νυμία δι' Ἐκείνον, ὅστις εἶναι «τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός», καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καὶ ἐξουσίας. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχαγγέλου ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐξουσίαν καὶ διοίκησιν τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως τὸ σύμβολον αὐτὸ ἀντιπροσωπεύει τὸν Χριστὸν ὡς ἀναλαμβάνοντα τὴν διεύθυνσιν, ἢ ἀρχίζοντα τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, καὶ ἐκδίδοντα τὰς αὐτοῦ διαταγὰς, τὰς πισήμους αὐτοῦ διατάξεις, καὶ διαγγέλλοντος τὴν μεταβολὴν τῆς οἰκονομίας διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῶν νόμων τῆς βασιλείας.

Ἡ αὐτὴ ἰδέα ἐκφέρεται διαφόρως ὑπὸ τοῦ Δανιήλ, ὁπότε οὗτος λέγει, «Τότε θέλει «ἐγερθῆναι» ὁ Μιχαήλ, ὁ Ἄρχων ὁ Μέγας. Τὸ ἐγερθῆναι σημαίνει ἀναλαμβάνειν ἐξουσίαν, δίδειν διαταγὰς. Ἴδε «ὅταν ἐγερθῆναι» εἰς Ἡσα. β' . 19, 21. Ἐτέραν τινὰ ἐξεικόνισιν τοῦ συμβόλου τούτου ἔχομεν ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Δαβὶδ, ὅστις λέγει προφητικῶς περὶ τοῦ Χριστοῦ, «Ἐδωκε φωνὴν αὐτοῦ· ἡ γῆ ἀνελύθη». Ὁ μέγας καιρὸς τῆς θλίψεως, θέλει ἐπισπευσθῇ, ἡ γῆ δὲ (ἡ διωργανωμένη κοινωνία) θέλει ἀναλυθῇ, ἢ ἀποσυντεθῇ ὑπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς εἰς ἐνέργειαν τιθεμένης διοικήσεως, ὁπότεν ὁ νέος Βασιλεὺς ἐκφέρῃ τὴν φωνὴν τῆς διαταγῆς ἢ κυριαρχίας αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ προσταγῇ αὐτοῦ ταύτῃ, συστήματα πλάνης, πολιτικά, κοινωνικά καὶ θρησκευτικά, δεόν νὰ καταπέσωσιν, ὅσον δήποτε ἀρχαῖα, στερεῶς ἐδραιωμένα καὶ ὀχυρωμένα εἰσὶ ταῦτα. Ἡ ἐκ τοῦ σιόματος αὐτοῦ ἐξερχομένη ρομφαία θέλει ἐπιφέρει τὴν πανωλεθρίαν. Ἡ ἀλήθεια ἐπὶ παντὸς ζητήματος, καὶ ἀπὸ πάσης αὐτῶν ἐπόψεως, θέλει κρίνει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ ἐπικυριαρχίαν θέλει ἐπιφέρει τὴν ἀνατροπὴν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς πλάνης ὑφ' ὅλας τὰς χιλιάς αὐτῶν μορφάς.

«**Η ΣΑΛΠΙΓΞ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**»—Πλείστοι ἀπερισκέπτως πιστεύουσιν ὅτι ἡ σάλπιγξ αὕτη θέλει εἶσθαι πραγματικὴ ἀπήχησις σάλπιγγος ἐν τῷ αἔρι. Ἀλλὰ τοῦτο καταφαίνεται δι' εἶναι παράλογος προσδοκία, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν δι' ὃν Παῦλος ἐνταῦθα ἀναφέρεται εἰς ὃ, τι ὁ Ἰωάννης ἐν τῇ ἀποκαλύψει ὀνομάζει «Ἐβδόμην σάλπιγγα», «ἐσχάτην σάλπιγγα», ἐν σειρᾷ ὅλη συμβολικῶν σαλπίγγων. (Ἀποκλ.

ια'. 15, Α'. Κορινθ. ιε' 52). Ἡ ἀπόδειξις ὅτι αὐταὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν αὐτὴν σάλπιγγα εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν πρὸς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν συνεχομένων γεγονότων. Ὁ Παῦλος ἀναφέρει τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ἰδρυσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Κυρίου, ὡς συνεχομένην μὲ τὴν «σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ», ὁ δὲ Ἰωάννης ἀναφέρει τὰ αὐτὰ μετὰ περισσοτέρας μάλιστα λεπτομερείας. Ὅτι δὲ καταλλήλως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ «ἐβδόμη» ἢ ἐσχάτη αὕτη «σάλπιγξ» ἢ σάλπιγξ τοῦ Θεοῦ, γίνεται κατάδηλον διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ ὑπὸ τὰς προηγουμένας ἐξ σάλπιγγας τῆς Ἀποκαλύψεως μνημονευόμενα γεγονότα ἀναφέρονται εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀνθρωπότητος, ἐνῶ ἡ ἐβδόμη ἀναφέρεται εἰδικῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπέκτείνεται ἐπὶ τῆς «Ἡμέρας τοῦ Κυρίου». Ἀφοῦ λοιπὸν αἱ ἔξ προηγούμεναι σάλπιγγες εἶναι συμβολικαὶ — τοῦτο δὲ γενικῶς ἀναγνωρίζεται παρὰ τε τῶν ἐρμηνευτῶν καὶ τῶν ἐρευνώντων τὰς Γραφάς, οἵτινες προβάλλουσιν, ὅπως οὐδέποτε, ὡς ἐρμηνευταὶ τῆς Ἀποκαλύψεως — ἤθελεν εἶσθαι παραβίασις τοῦ ὀρθοῦ λόγου, καὶ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ νοῦ, νὰ προσδοκῶμεν ὅτι ἡ ἐβδόμη σάλπιγξ, ἡ τελευταία τῆς ὅλης σειρᾶς, θέλει εἶσθαι τοιαύτη κατὰ γράμμα, ἀκουστὸς ἡχος σαλπίσματος εἰς τὸν αἴρα. Καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἤθελεν εἶσθαι ἐπίσης ἀσύμφωνον πρὸς τὰς μεθόδους τοῦ Κυρίου ἐν γένει, ὡς ἐξίσου καὶ πρὸς τὰς Γραφικὰς ἐκεῖνας διακηρύξεις, αἵτινες ὑποδεικνύουσι τὴν «μυστικότητα» τῆς ἐλεύσεώς του, διότι εἰς κλέπτῃ οὐδέποτε σαλπίζει ἵνα ἀναγγείλῃ τὴν ἄφικίν του.

Αἱ ἐπὶ τὰς σάλπιγγας τῆς Ἀποκαλύψεως εἰσι πᾶσαι συμβολικαί, ἀντιπροσωπεύουσιν ἐπὶ μεγάλας περιόδους καιρῶν καὶ τὰ κατὰ τοὺς καιροὺς αὐτοὺς γεγονότα· παραλείπομεν ἤδη τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν ὡς γενησομένην εἰς ἄλλον τόμον. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα ὅτι εὐρίσκομεν ἑαυτοὺς σήμερον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τούτων τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουσι τὸ σάλπισμα τῆς ἐβδόμης σάλπιγγος. Αἱ μεγάλαι φωναί, ἡ αὔξησις τῆς γνώσεως, τὰ ὀργιζόμενα ἔθνη, κλπ., λαμβανόμενα ὁμοῦ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς περὶ καιρῶν προφητείας, ἀποδεικνύουσι τοῦτο ὡς γεγονός. Πλεῖστα γεγονότα μέλλουσιν εἰσεῖν νὰ λάβωσι χώραν· πρὶν ἢ ἐβδόμη ἢ

τελευταία αὕτη σάλπιγξ παύση ἡχοῦσα· ὡς ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν ἁγίων καὶ προφητῶν, ἡ ἀνάστασις πάντων τῶν νεκρῶν, κλπ. Ἐν λόγῳ αὕτη καλύπτει ὁλόκληρον τὴν περίοδον τῆς Χιλιετοῦς τοῦ Χριστοῦ βασιλείας, ὡς ὑποδηλοῦται ἐκ τῶν γεγονόντων ἅτινα μέλλουσι νὰ λάβωσι χώραν ὑπὸ ταύτην—Ἀποκλ. ι'. 7. ια'. 15, 18.

Οὕτως εὐρίσκομεν τὸ «κέλευσμα» τὴν «**φωνὴν τοῦ ἀρχαγγέλου**» καὶ τὴν «**σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ**» ὄντα πάντα συμβολικά, καὶ ἤδη ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐκκληρώσεώς των. Σημειώσατε, ἐπίσης, ἐπιμελῶς τὸ γεγονὸς καθ' ὃ ἐκάστη τῶν ἤδη παρατεθεισῶν τριῶν προφητειῶν (Δανλ. ιβ'. 1, Ἀποκ. ια'. 15 Α'. Θεσσαλ. δ'. 16), διακηρύττουσιν ὅτι ὁ Κύριος θέλει εἶσθαι **παρὼν** καθ' ὃν χρόνον τὰ μνησθέντα γεγονότα λαμβάνουσι χώραν. Ταῦτα προσέλεχθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ὑποδείξεως τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἡ **ἀόρατος αὐτοῦ παρουσία** ἤθελε φανερωθῇ εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν λόγον τῆς προφητείας. Ὁ Παῦλος λέγει: Ὁ Κύριος καταβήσεται ἐν [ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ] κελεύσματι» «φωνῇ», σάλπιγγι, κλπ. Ὁ Ἰωάννης λέγει ὅτι αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου τούτου γίνονται βασιλεῖαι τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν γεγονόντων αὐτῶν· καὶ ὁ Δανιὴλ ἐπίσης ὅτι, «Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ θέλει ἐγερθῇ ὁ Μιχαὴλ ὁ Ἄρχων ὁ Μέγας (ὁ Χριστὸς) [θέλει εἶσθαι παρὼν], καὶ ἀναλάβει τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν. Ἐὰν, λοιπόν, δυνάμεθα ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸ κέλευσμα, τὰς φωνάς, καὶ τὴν ἀπήχησιν τῆς μεγάλης σάλπιγγος, ὀφείλομεν ν' ἀποδεχθῶμεν ταῦτα ὡς ἐνδείξεις οὐχὶ τοῦ ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἔλθῃ ταχέως, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἤλθε, καὶ εἶναι ἤδη παρὼν, καὶ ὅτι τὸ ἔργον τοῦ θεισμοῦ, τῆς συνάξεως τοῦ σίτου καὶ τῆς καύσεως τοῦ ἀχύρου, εἶναι ἤδη ἐν ἐνεργείᾳ. Τοῦτο θέλομεν ἶδει μετ' οὐ πολὺ ἀποδεικνυόμενον διὰ πληθύος μαρτυριῶν ἐκ τῶν περὶ καιρῶν προφητειῶν. Ἐν τούτοις, ἡ τε παρουσία καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ δύνανται μόνον νὰ διακριθῶσιν οὐχὶ διὰ τῆς φυσικῆς ὁράσεως, ἀλλὰ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως, μέσῳ τοῦ ἀψευδοῦς λόγου τῆς προφητείας.

Ἐνταῦθα ἀκριβῶς ὀφείλομεν νὰ μὴ παρέλθωμεν ἀπαρα-

τήρητον ἑτερόν τι γεγονός, τοῦτέστιν, ὅτι τὸ «κέλευσμα», ἡ «Φωνὴ τοῦ Ἀρχαγγέλου» καὶ «ἡ Σάλπιγξ τοῦ Θεοῦ», ὡς ταῦτα ἐξηγήθησαν ἄνωτέρω, εἰσὶ πάντα ὀργανικὰ αἷτια διὰ τὴν ἐπιτέλεισιν τοῦ ἔργου τοῦ θερисμοῦ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος. Ἐάν, λοιπόν, δὲν βλέπωμεν τὴν σημασίαν τῶν συμβόλων τούτων, ἀλλὰ μόνον τὰ προλεχθέντα ἀποτελέσματα λαμβάνοντα χώραν, ἔχομεν ἐπιπρόσθετον ἀπόδειξιν καὶ τοῦ ὅτι ὀρθῶς ἔχομεν ἐρμηνεύσει τὰ σύμβολα, καὶ τοῦ ὅτι εὐρισκόμεθα ἤδη ἐν τῇ περιόδῳ τῇ καλουμένῃ ὁ «θερισμός», ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Εὐαγγελικὸς αἰὼν καὶ ὁ αἰὼν τῆς Χιλιετηρίδος συναντῶνται—ὁ μὲν λήγων, ὁ δὲ ἀρχόμενος. Πολλοὶ δὲν ἔχουσιν ἴσως ἀνάγκην βοηθείας ὅπως διακρίνωσιν ἔργον τι διαχωρισμοῦ ἤδη ἐν ἐνεργείᾳ ὑπάρχον μεταξὺ τῶν ἀληθῶς ἀφιερωμένων καὶ τῶν ἀπλῶς ὀνόματι μόνον Χριστιανῶν. Πλείστοι δ' ἐπίσης δύνανται νὰ ἴδωσι τὸ συμβολικὸν πῦρ, ἐν ἐνεργείᾳ ἤδη ἐξίσου, καὶ δύνανται νὰ διακρίνωσι τὸ «κέλευσμα» τῶν λαῶν, τὸ διάταγμα τοῦ νέου Βασιλέως Ἐμμανουήλ, καὶ τὰ γεγονότα τὰ ὀνομαζόμενα «αἱ ἐπτὰ σάλπιγγες», ὡς ἐπίσης «τὰς νεφέλας» τῆς θλίψεως, ἐν ταῖς ὁποίαις ὁ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων καὶ διὰ τῶν ὁποίων μέλλει νὰ φανερωθῇ ἡ δύναμις αὐτοῦ—καθυποτιάσσοντος τὰ πάντα εἰς ἑαυτόν.

Ἐπεστήσαμεν ἤδη τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου (εἰς Τόμ. Α'. σελ. 267—8) εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἔργου τοῦ θερисμοῦ, ὡς ἤδη πράγματι διεξαγομένου, εἶναι ἀπόδειξις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ ὁ ἴδιος διεκήρυξεν ὅτι αὐτὸς ἠθέλην εἶσθαι ὁ ἀρχιθεριστὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ ὅλου ἔργου, καὶ ὅτι τοῦτο ἠθέλην εἶσθαι τὸ πρῶτον τῶν ἔργων του.—«Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκή, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενον ὅμοιον υἱὸν ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ὀρέπανον ὀξύ..... καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς νεφέλης τὸ ὀρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ».—«Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερисμοῦ ἔρῳ τοῖς θερισταῖς, συλλέξατε κλπ., (Ἀποκλ. ιδ'. 14, 16. Ματθ. ιγ'. 30). Τὸ ἔργον τοῦ θερисμοῦ θέλει διαρκέσει ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη,

ἔωσοῦ σ μπληρωθῇ, μέλλον νὰ λήξῃ εἰς τὸ 1914 Μ. Χ. Οἱ διάφοροι αὐτοῦ χαρακτηῖρες θέλουσιν βαθμιαίως ἐκπληρωθῇ, πᾶσαι ὁμως αἱ ἡμέραι τῆς διαρκείας αὐτοῦ εἰσιν «ἡμέραι τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» — ἡμέραι τῆς παρουσίας καὶ δυνάμεως τοῦ Κυρίου, μέλλουσαι ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὡς τοιαῦται παρὰ πάντων κατὰ τὸ τέλος, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς μόνον ὑπὸ τῆς τάξεως ἣτις παρὰ τοῦ Ἀποστόλου ὀρίζεται — «Ὑμεῖς ἀδελφοὶ — οὐκ ἐν σκότει».

«ΕΝ ΠΥΡΙ ΦΛΟΓΟΣ». — Ἡ συμβολικὴ αὕτη ἔκφρασις δύναται εὐκόλως νὰ ἐννοηθῇ, ἐὰν ἡ σημασία τῶν συμβόλων, πῦρ κλπ. ἡ ἤδη ἐρμηνευθεῖσα (εἰς Τόμ. Α. σελ. 359) τηρηθῇ ὑπ' ὅσιν· τὸ χωρίον ἐν ᾧ αὕτη ἀπαντᾷ ἀναγινώσκει ὡς ἑξῆς, «ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ μετ' ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ, ἐν πυρὶ φλογός, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεόν, καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσιν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου ὑμῶν Ἰησοῦ» — Β'. Θεσσαλ. α'. 8.

Ἡ ἔννοια ἦν ἐξαγομεν ἐκ τῆς κατὰ γράμμιν ἐκδοχῆς τοῦ χωρίου αὐτοῦ εἶναι ὅτι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ (τῷ Χιλιετῇ αἰῶνι), ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν μέλλει νὰ ἀποκαλυφθῇ ἢ φανερωθῇ εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς θέσεως τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας («ἀπ' οὐρανοῦ»), ἐν τῇ ὁργῇ καὶ παιδείᾳ, μεθ' ἧς θέλει γείνει ἐπίσκεψις τότε ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ τῶν κακοποιῶν αὕτη δ' ἔσεται ὁργὴ καταναλίσκουσα, ὡς ὑποδηλοῦται διὰ τοῦ συμβόλου τοῦ «πυρὸς», καὶ δὲν θέλει ἀφήσει οὔτε ρίζαν οὔτε κλάδον ἐκ τῶν συστημάτων τοῦ κακοῦ, τῆς πλάνης, τῆς καταδυναστεύσεως καὶ τῶν ἐκουσίως ἁμαρτανόντων· πάντες δὲ οἱ ὑπερήφανοι, καὶ πάντες οἱ πράττοντες ἀσέβειαν, θέλουσι κατακαῆ ὡς ἄχυρον ἐν τῇ Χιλιετῇ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ. Ἐν τῇ ἀρχῇ ταύτης — ἐν τῇ περιόδῳ τοῦ «Θερισμοῦ» — τὸ πῦρ τοῦτο θέλει καίει ἀγρίως, καταναλίσκον ὑπερηφάνειαν καὶ ἀσέβειαν, τὰς ἤδη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ηὔξημένας. Μακάριοι ὅσοι θέλουσι παραδόσει τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀσέβειάν των εἰς καταστροφὴν, ἵνα μὴ οἱ ἴδιοι καταστραφῶσιν ἐπίσης (ἐν τῷ «δευτέρῳ θανάτῳ»), ὥς τινες ἀνυπότακτοι μέλλουσι προδήλως νὰ ἐξολοθρευθῶσι, κατὰ τὸν Χιλιετῇ αἰῶνα. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ τοῦτον ἀναφέρεται τὸ ὅτι ἀναγινώσκομεν εἰς Μαλαχ.

δ'. 1. « Ἴδου ἔρχεται ἡμέρα ἣτις θέλει καίει ὡς κλίβανος· καὶ πάντες οἱ ὑπερήφανοι, καὶ πάντες οἱ πράττοντες ἀσέβειαν, θέλουσιν εἰσθαι ἄχυρον· καὶ ἡ ἡμέρα ἡ ἐρχομένη θέλει κατακαύσει αὐτοὺς, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, ὥστε δὲν θέλει ἀφήσει εἰς αὐτοὺς ρίζαν καὶ κλάδον ».

Οἱ « ἄγγελοι », ἀγγελιαφόροι ἢ ὄργανα τῆς δυνάμεως αὐτοῦ », εἰσι διάφοροι· δυνάμεθα δὲ δικαίως νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἐν τῷ τίτλῳ τούτῳ διαλαμβάνονται πᾶσαι αἱ διάφοροι δυνάμεις, ἔμψυχοι τε καὶ ἄψυχοι, αἵτινες μέλλουσι νὰ χρησιμοποιηθῶσι παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τῇ ἀνατροπῇ τῶν πονηρῶν τοῦ παρόντος καιροῦ συστημάτων, καὶ ἐν τῇ παιδεύσει τῶν κακοποιῶν.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἡ ὁργὴ ἢ ἡ ἐκδίκησις τοῦ Κυρίου μέλλει οὕτω νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν πυρὶ φλογός, ἐν καταναλισκούσῃ θλίψει τοιαύτῃ οἷαν οὐδέποτε ἐγνώρισεν ὁ κόσμος πρότερον—τόσον γενικὴν, τοιαύτης ἐκτάσεως, καὶ τόσον καταστροφικὴν τοῦ κακοῦ—ἡ δικαιοσύνη καὶ οἱ δίκαιοι θὰ ἀρχίσωσιν εὐνοοῦμενοι. Ὡς δὲ ταῦτα θὰ καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταφανῆ, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀρχίσωσι νὰ ἐξάγωσι τὸ συμπέρασμα ὅτι νέα τις δύναμις ἀνέλαβε τὴν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων διακυβέρνησιν. Οὕτω δὲ ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὡς Βασιλέως τῶν βασιλευόντων θέλει ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸν κόσμον. « Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀποκαλυφθήσεται ἀπ' οὐρανοῦ ἐν πυρὶ φλογός, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν [οἵτινες δεν γνωρίζουσι μὲν τὸν Θεὸν κατ' ἀλήθειαν, ἀλλ' οἵτινες, μ' ὅλον τοῦτο, δὲν ὑπακούουσιν εἰς τὸ φῶς τῆς συνειδήσεως, τὸ ὁποῖον πάντες μέχρι βαθμοῦ τινος κέκτινται] καὶ τοῖς [ἐπίσης ἐπὶ ἐκείνων οἵτινες, καίτοι γνωρίζουσι τὸν Θεόν, ἐν τούτοις] μὴ ὑπακούουσι τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ ».

Ὑπὸ τὰς παιδείας ταύτας, τὸ αὐξάνον φῶς καὶ τὰς εὐνοικὰς εὐκαιρίας τῆς Χιλιετοῦς ἡμέρας, πάντες οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν ἀχθῇ εἰς τοιαύτην σαφῇ γνῶσιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς δικαιοσύνης, ὥστε οὐδεμίαν νὰ ἔχωσι πρόφασιν ἀγνοίας, ἢ ἀνικανότητος πρὸς ὑπακοὴν τῆς ἀληθείας· ὅσοι δὲ ἐπιμόνως ἐμμένουσιν ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς

δικαιοσύνης θέλουσι τιμωρηθῇ μὲ ὄλεθρον αἰώνιον [ὄλεθρον ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν θέλει ὑπάρξει ἀνάστασις] ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΔΟΞΗ ΠΟΛΛΗ» — Ἡ ἔννοια τῆς διακηρύξεως ταύτης εἶναι ὅτι ὁ κόσμος θέλει ἶδει τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον πρὶν ἢ βασιλεία αὐτοῦ ἐγκαθιδρυθῇ τελείως, ἢ οἱ συγκληρονόμοι αὐτοῦ ἐνωθῶσι καὶ συννυθῶσι μετ' αὐτοῦ. Βλέπουνσαι δ' αὐτὸν ἐρχόμενον, θέλουσι κοπῇ ἢ θρηνηῇσαι πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς — «Ὅψονται τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς».

Ὁ κόσμος βλέπει ἤδη τὰ συναθροιζόμενα καὶ σκοτεινὰ νέφη τῆς θλίψεως· κατανοοῦσι δ' ὅτι δυνάμεις τις ἐνεργεῖ ἤδη εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ὑποθέσεις, τὴν ὁποίαν δὲν δύνανται ν' ἀνταγωνισθῶσι. Τὸ προσεχὲς μέλλον, ἀπὸ τῆς παρουσίας ἀπόψεως θεωρούμενον, φορεῖται σκοτεινὸν καὶ δυσοίωνον εἰς πάντας ὅσοι κέκτινται ἐπαρκῇ νοημοσύνην νὰ σημειώσωσι τὴν διεύθυνσιν τῶν συμβαινόντων. Οἱ σκεπτόμενοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων παρατηροῦσι τὴν ἐπιμονὴν μετ' ἧς ζητήματα περὶ καλοῦ καὶ κακοῦ, δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας, ἐπιβάλλονται εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν, ἀπαιτοῦντα τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἀτομικῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων. Πλεῖστοι ἀναγνωρίζουσι τὴν δόξαν καὶ δύναμιν τοῦ νέου Ἀρχοντος τῆς γῆς, ἐν τούτοις, ἔνεκα τοῦ ὅτι νέφη καὶ σκοτία περιβάλλουσι καὶ ἀποκρύπτουσιν Αὐτὸν, δὲν δύνανται ν' ἀναγνωρίσωσιν Αὐτὸν τὸν Βασιλέα. Οἱ ἄνθρωποι βλέπουναι τὰ νέφη, καὶ συνεπῶς βλέπουναι αὐτὸν ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις, ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ πολλῇ [τῇ δόξῃ τῆς δυνάμεως καὶ δικαιοσύνης], ἀλλὰ δὲν διαβλέπουναι Αὐτόν τὸν ἴδιον. Οὐδὲ θέλουσιν ἐξαφανισθῇ τὰ νέφη μέχρις οὗ ταῦτα ἀφήσωσι νὰ πέσωσι χάλαζα καὶ ἀνθρακες πυρός (Ψαλμ. ιη'. 12, 13), ὅπως καταρρίψωσι τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ἀνθρώπων, τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὰς προλήψεις αὐτῶν, θέσωσι τέλος εἰς ταῦτα, καὶ ἀποκαλύψωσι τὴν πλήρη μεγαλειότητα καὶ δόξαν τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἤθελον νὰ δόσωσι προσοχὴν

καὶ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, ἥτις ἤδη διευθύνει τὴν πορείαν τῆς δικαιοσύνης, καὶ προειδοποιεῖ περὶ ἐπικειμένης ἀνταποδόσεως, αἱ μεγάλαι τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος συμφοραὶ ἤθελον ἀποσοβηθῇ· ἀλλ' «Ὁ Θεὸς λαλεῖ ἅπαξ καὶ δὶς, πλὴν ὁ ἄνθρωπος δὲν προσέχει... Τότε ἀνοίγει τὰ ὦτα τῶν ἀνθρώπων [διὰ τῶν τόνων τῶν βροντῶν «τῆς ἡμέρας τῆς θλίψεως»], καὶ ἐπισφραγίζει τὴν πρὸς αὐτοὺς νοθεσίαν· διὰ τὴν ἀποσιρέψην τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν πράξεων αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐκβάλλει τὴν ὑπερηφανίαν ἐκ τοῦ ἀνθρώπου».

«Ἰδού, ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν», καὶ ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ «πᾶς ὀφθαλμὸς θέλει ἰδεῖ [διακρίνει] αὐτόν,» θέλει ἀναγνώρισει τὴν παρουσίαν, δύναμιν καὶ ἐξουσίαν αὐτοῦ· πάντες δὲ δεόν τὴν ὑποταχθῶσιν εἰς αὐτόν εἴτε ἐκουσίως εἴτε ἀκουσίως, μέχρις οὗ ὁ Σατανᾶς λυθῇ δι' ὀλίγον καιρὸν, κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος, ὅποτε, μετὰ τελείαν πείραν, ἡ ἐκουσιότης ἢ ἀκουσιότης αὐτῶν θέλει δοκιμασθῇ ἐντελῶς, καὶ οἱ ἀπειθεῖς καὶ ἀνυπότακτοι θέλουσιν ἐξολοθρευθῇ—ἐν τῷ θανάτῳ τῷ δευτέρῳ, ὅστις συμβολικῶς καλεῖται ἡ λίμνη τοῦ πυρὸς—Ἀποκλ. κα' 8.

Βλέπομεν ἐντεῦθεν δι, πᾶσαι αἱ συμβολικαὶ αὗται ἐξηγήσεις τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν συμφωνοῦσι τελείως πρὸς τὰ σαφῆ ρητά, ἅτινα διακηρύττουσιν ὅτι ἡ παρουσία αὐτοῦ θέλει εἶσθαι κρυφία ἐπὶ τινα καιρὸν, καὶ γνωστὴ μόνον πρὸς τοὺς ἀγρυπνοῦντας.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΤΡΟΠΟΝ.

Τί, ἀκολούθως, διδάσκεται διὰ τῶν λόγων τῶν ἀγγέλων, οὓς εἶπον κατὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν—Πράξ. α'. 11—«Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν».

Ἐταστικὴ τοῦ χωρίου τούτου ἐξέτασις θέλει ἀποδείξει τὴν πρὸς τὰ προηγούμενα ἁρμονίαν αὐτοῦ. Πολλοὶ φρονοῦσι, φαίνεται, διὰ τὸ χωρίον ἀναγινώσκει· ὥς βλέπετε τὸν Κύριον πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτω, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θέλετε ἰδεῖ αὐτὸν ἐρχόμενον πάλιν. Οἱ τοιοῦτοι ἀνάγκη τὴν

ἀναγνώσωσι τὸ χωρίον κατ' ἐπανάληψιν, μέχρις οὗ ἡ προσοχὴ αὐτῶν ἐπιστηθῇ εἰς τὸ γεγονὸς, καθ' ὃ τὸ ἐδάφιον δὲν λέγει ὅτι, ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶδον αὐτὸν πορευόμενον, θέλουσιν ἰδεῖ αὐτὸν ἐρχόμενον, οὔτε ὅτι ἄλλος τις θέλει ἰδεῖ αὐτὸν ἐρχόμενον. Ὅ,τι τὸ ἐν λόγῳ ἐδάφιον λέγει εἶναι, ὅτι ὁ **τρόπος** τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ θέλει εἶσθαι **ὁμοιος** πρὸς τὸν **τρόπον** τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ὅποῖος λοιπὸν ἦτο ὁ **τρόπος** τῆς ἀναχωρήσεώς του; Ἦτο ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ μετὰ μεγάλης λαμπρότητος, καὶ μετὰ μεγάλων ἐπιδείξεων; ἐγένετο αὕτη ἐν σάλπιγγι, ἐν φωναῖς καὶ κελεύσματι, ἅτινα διέσχιζον τὸν ἀέρα, ἦτο δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου λάμπον ἐν ὑπερφυσικῇ δόξῃ καὶ λαμπρότητι; Ἐὰν ταῦτα ἔλαβον χώραν, ὀφείλομεν νὰ προσδοκῶμεν τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ γενησομένην κατὰ **«τὸν ἴδιον τρόπον»**. Ἀφ' ἑτέρου ὁμως, δὲν ἐγένετο ἡ ἀνάληψις του ὅσον τὸ δυνατὸν ἀθορύβως καὶ κρυφίως, συμφώνως πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν ἐπεδίωκεν ὅπως πληροφορησῇ καὶ πείσῃ τελείως τοὺς ὁποίους ἐξελέξατο μάρτυρας περὶ τοῦ γεγονότος; Οὐδεὶς εἶδεν αὐτόν, ἢ ἐγνώριζε περὶ τοῦ γεγονότος, ἐκτὸς τῶν πιστῶν αὐτοῦ μαθητῶν. Οἱ ἐν Ἰωάν. ιδ'. 19 λόγοι αὐτοῦ «ἔτι μικρὸν καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ, ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με», οὐδέποτε εἰσέτι ἀνηρέθησαν, διότι οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τῶν ἀδελφῶν εἶδὲ ποτε τὴν φανέρωσιν αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτῶν παρέστη μάρτυς τῆς ἀναλήψεώς του. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καθ' ὃν ἀνεχώρησεν (ἀθορύβως, κρυφίως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν κόσμον, καὶ ἄγνωστος εἰς πάντας, ἐξαιρέσει μόνον τῶν μαθητῶν του), **οὕτω**, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλει ἔλθῃ καὶ πάλιν. Καὶ καθὼς ὅποταν ἀνεχώρει ὑψωσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἡὺλόγησεν αὐτούς, οὕτως, ὅποταν ἔλθῃ καὶ πάλιν, ἡ ἔλευσίς του θὰ εἶναι ἵνα ἡ χαρὰ αὐτῶν πληρωθῇ, ὡς εἶπεν: Ἔρχομαι πάλιν καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν». «Πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς, καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν». — Λουκ. κδ'. 50, 51 Ἰωάν. ιδ'. 3, ιστ'. 22.

Οἱ ἄγγελοι ἀπέβλεπον νὰ δώσωσιν ὡσαύτως ἰδιάζουσιν ἔμφασιν εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι ἡ ἐκ νέου ἔλευσις ἡθέλεν εἶσθαι ἡ